

Hồi 3

Nhỏ neo!

- Giương buồm! Thuận gió!

Những tiếng hô lớn, vang lên hết bên này tới bên kia, chiếc hải thuyền đồ sộ của lão hồ ly cuối cùng cũng đã ra khơi dưới ánh tà dương vàng óng cả bầu trời.

Thuyền chìm rất sâu xuống nước, hiển nhiên hàng hóa tải rất nhiều, nhược điểm duy nhất của hồ ly là tham lam, vì vậy mới bị thợ săn bắt được.

Xem ra lão hồ ly cũng thế.

Lục Tiểu Phụng cũng rất muốn chụp lão hồ ly lại hỏi thử, trên thuyền này rất cuộc có những thứ hàng hóa gì, có thể nào vì nặng quá mà sẽ bị nguy hiểm không.

Chàng không chụp được lão hồ ly, nhưng lại suýt nữa đụng ngã Ngưu Nhục Thang.

Cửa phòng thuyền chủ mở hé, lúc chàng đang tính bước vào, Ngưu Nhục Thang cũng đang từ trong đi ra.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc nhìn cô:

- Sao cô lại lên đây ?

Ngưu Nhục Thang chớp mắt:

- Bởi vì các anh cũng lên đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chúng tôi lên thuyền, cô cũng phải lên theo sao ?

Ngưu Nhục Thang hỏi ngược lại:

- Em hỏi anh, các anh lên thuyền, sẽ ăn uống không ?

Dĩ nhiên là ăn, người ta còn sống, là tùy tiện ở đâu cũng phải cần ăn, cần ăn thì phải cần người nấu.

Ngưu Nhục Thang chỉ vào mũi mình:

- Em là người nấu ăn đây, không những nấu cơm, còn nấu thịt bò.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô đổi nghề lúc nào vậy ?

Ngưu Nhục Thang cười, cười thật ngọt ngào:

- Em vốn làm nghề nấu ăn mà, chẳng qua có lúc đổi nghề làm chuyện khác một chút thôi.

Trên thuyền chủ yếu có tám phòng, trước cửa có giăng màn, có chốt cửa làm bằng đồng sáng loáng, xem ra rất hào hoa tinh trí.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Nghe nói những người đi trên thuyền này đều có thân phận.

Lục Tiểu Phụng cười khở thờ ra:

- Tôi cũng đã nghĩ đến điểm đó, nếu không làm sao còn chịu nổi chi phí của lão hồ ly ?

Ngưu Nhục Thang liếc mắt nhìn chàng:

- Anh là một người có thân phận sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không!

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Anh chỉ có tiền ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cũng không, giao tiền xong, tôi hầu như đã bị phá sản.

Chàng đang nói thật.

Ngưu Nhục Thang lại cười:

- Không có tiền cũng không sao, nếu lúc nào anh ngẫu nhiên ăn lộn thuốc, em cũng có thể ngẫu nhiên đổi nghề một lần.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước thờ ra, thật tình chàng không thể tưởng tượng ra một cô gái như vậy làm sao biết nấu ăn.

Ngưu Nhục Thang chỉ vào gian thứ ba bên trái nói:

- Gian phòng ấy là của anh đấy, cái gã du đảng chỉ ăn trứng gà ở phòng thứ nhất bên phải.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô đổi giúp tôi phòng khác được không ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Bởi vì những phòng khác đều đã có người.

Lục Tiểu Phụng la lên:

- Lão hồ ly kia bảo tôi phải bao hết cả chiếc thuyền, mà bây giờ phòng nào cũng đều có người ?

Ngưu Nhục Thang hững hờ nói:

- Không những tám phòng đều có người, mười sáu phòng phía dưới khoang cũng đều có người, lão hồ ly trước giờ vốn thích nhiệt náo, càng nhiều người lão ta càng cao hứng.

Cô vừa cười vừa nói tiếp:

- Chẳng qua, người ở phòng trên mới là quý khách, lão hồ ly còn đặc biệt vì các anh đặt một bữa ăn ngon, tối nay anh tính ăn gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi chỉ muốn ăn thịt hồ ly nướng, thịt lão hồ ly, nướng cho nhuyễn cả tới xương.

Cơm tối tuy không có thịt hồ ly nướng, đồ ăn lại rất phong phú, Ngưu Nhục Thang quả thật là tay đầu bếp thượng hạng.

- Bởi vì bà ngoại em thường nói, muốn được trái tim của chàng nào, trước hết phải cho y ăn ngon cái đã, chỉ có đàn bà nấu ăn ngon, mới lấy được người chồng tốt.

Cô nói thế, quý khách đều cười ầm lên, chỉ có Lục Tiểu Phụng là cười không nổi.

Thật tình chàng không biết lão hồ ly tìm đâu ra bao nhiêu đây quý khách, người này còn chán hơn cả người kia.

Không những vậy, Nhạc Dương cũng không thò mặt ra, y vừa vào phòng là từ đó về sau không hề lộ mặt.

Chờ cho được tới giữa đêm yên lặng hết tiếng người, Lục Tiểu Phụng một mình ra ngồi ngoài khoan, mặt biển mênh mông, ánh sao sáng lấp lánh, trời đất phẳng phất chỉ còn lại mình chàng, lúc đó chàng mới cảm thấy thoải mái ra một chút.

"Cô độc" có lúc cũng là một thứ hưởng thụ. Nhưng có lúc nó lại làm người ta cứ nghĩ đến những chuyện mình không nên nghĩ.

Bao nhiêu kỷ niệm bi thương, không những làm người ta già đi, thường thường còn làm cho người ta thay đổi.

May mà Lục Tiểu Phụng vẫn không thay đổi gì nhiều.

Lục Tiểu Phụng vẫn là một Lục Tiểu Phụng đầy nhiệt tình, xung động, có lúc ngu xuẩn muốn chết luôn, có lúc lại thông minh tuyệt đỉnh, đối với chuyện gì cũng không màng đến, nhưng lại cứ thích đi xen vào chuyện người khác.

Nhạc Dương là người như thế nào nhỉ ?

Áo quần của y không những chất liệu quý giá, mà còn cắt xén rất hợp thân, đối với chuyện tiền bạc y không hề bận tâm, tùy tiện có thể đưa không ra năm trăm lượng bạc cho người khác.

Hai bàn tay của y tuy thon dài mảnh mẽ, nhưng xem ra không có vẻ là đã làm qua chuyện lao động, mỗi cử động đều rất có khí phái, làm như người khác sinh ra là phải chịu thuộc quyền y chỉ huy.

Từ những điểm đó có thể thấy rằng y là con nhà thế gia hào phú, nhưng sao y lại quá tinh minh, quá tàn bạo, con nhà thế gia thông thường không phải như vậy.

Y liên tiếp bị người ta ám toán, hầu như lần nào cũng bị giết mất xác, vậy mà không những y chẳng màng đến, mà còn chẳng thèm đi tra xét.

Gã đánh cá một mắt kia rõ ràng là muốn hạ độc cho y chết, rõ ràng là y biết vậy, thế mà y còn làm bộ hồ đồ như không biết gì.

Có phải y đang trong tình trạng chạy trốn chuyện gì, y đã biết người đang đối phó mình là ai ?

Nhưng y chẳng tìm cách ẩn náu hành tung của mình, xem ra lại không có vẻ là một người đang chạy trốn ai.

Ngược lại, y lại có vẻ như đang chạy trốn Lục Tiểu Phụng, nhất định không chịu đi chung thuyền với chàng, nhưng Lục Tiểu Phụng chẳng có tí gì muốn hãm hại y, chỉ bất quá muốn làm bạn với y.

Bao nhiêu nghi vấn đó, Lục Tiểu Phụng đều nghĩ không ra.

Đang lúc chàng nghĩ ngợi, bỗng nghe ào một tiếng vang lên phía trên, một miếng ván thuyền đang rớt xuống đầu chàng, tiếp theo đó lại nghe có tiếng gió thoảng qua, một tấm ván nữa phạt ngang qua hông chàng.

Người của chàng đang ở trên khoang thuyền, con đường duy nhất là nhảy xuống phía dưới.

Phía dưới chính là mặt biển.

Đợi đến lúc chàng nghe tầm một tiếng, người của chàng đã chìm vào trong nước.

Nước biển lạnh như băng, mặn muốn điên người.

Chàng đập vào nước, muốn tá sức nhảy lên, bám vào thân thuyền rồi tính sau.

Có điều, trên kia, một cây chèo thuyền đã đập xuống liên hồi.

Thân thuyền rất cao, chàng không thấy rõ mặt người trên thuyền, nước biển phản chiếu ánh sao, người bên trên thì thấy rất rõ chàng bên dưới.

Chàng chỉ còn nước thoái lui, thuyền thì cứ tiếp tục đi về phía trước, người và thuyền cách nhau càng lúc càng xa, dù chàng có thủy tính như đi trên nước,

cũng chẳng còn cách nào rượt theo kịp, đã tạm thời còn chưa bị chết đuối, nhất định cũng sẽ không bao lâu nữa, hôm sau mặt trời vừa lên, nhất định chàng sẽ chìm sâu vào đại dương.

Lục Tiểu Phụng vốn trước giờ không có gì là không làm được, không có vấn đề gì là không giải quyết xong, tại sao bây giờ lại hồ đồ chết đuối nơi đây ?

Dĩ nhiên chàng không thể chết đuối dễ dàng như thế này được.

Một người bị rớt xuống biển, không nhất định là sẽ bị chết đuối.

Chính trong một khoảnh khắc đó, chàng đã nghĩ ra mấy phương pháp để ứng phó với tình thế nguy ngập.

Thả tung toàn thân ra, để cho mình trôi nổi trên mặt biển, chỉ cần qua được một đêm, sáng sớm mai, rất có thể sẽ có thuyền đi qua, nơi đây còn chưa xa hải cảng lắm, lại nằm trên đường thuyền đi qua lại.

Tìm cách bắt cá sống uống máu bổ sung thể lực, rồi dùng bao cá làm tăng độ nổi.

Bao nhiêu đó phương pháp tuy chắc gì chàng sẽ làm được, nhưng cũng phải thử xem, chỉ cần có chút hy vọng, chàng không hề bỏ qua.

Chàng tin rằng mình có khả năng chịu đựng thống khổ, có sức để ứng phó, hơn người bình thường rất nhiều.

Quan trọng nhất là, chàng có ý chí cầu sinh bất khuất, không chùng vì cái ý chí kiên cường mãnh liệt ấy mà chàng đã trải qua bao nhiêu nguy hiểm, vẫn còn sống tới bây giờ.

Chàng còn muốn tiếp tục sống!

Nào ngờ bao nhiêu đó phương pháp chàng còn chưa kịp thi thố ra, trên mặt biển lại phạch lên một tiếng, một thứ gì đó từ trên thuyền rớt xuống, lại là một chiếc thuyền cứu cấp nhỏ.

Người đẩy chàng xuống nước, hình như không muốn chàng bị chết đuối, chỉ bất quá muốn bức bách chàng ra khỏi thuyền thể thôi.

Trừ Nhạc Dương ra, còn ai làm chuyện như vậy ?

Chiếc thuyền nhỏ từ trên cao rớt xuống, không hề bị lật ngược lại, người ném chiếc thuyền nhỏ xuống, dùng sức quá thật xảo diệu vô cùng.

Lục Tiểu Phụng búng người từ dưới nước lên, chàng lại càng chắc chắn người này là Nhạc Dương.

Trên thuyền nhỏ có một bình nước, mười trái trứng gà luộc, còn có một bao bố rất nặng, chính là cái bao hôm đó Nhạc Dương đưa lại để trên bàn cho chàng, trong bao dĩ nhiên là năm trăm lượng bạc bồi thường vào tiền thuyền chàng đã trả.

Gã thiếu niên này làm chuyện thật tuyệt, không những quang minh chính đại, mà còn cố ý nói cho Lục Tiểu Phụng biết:

- Ta không cho người đi chiếc thuyền này, người làm gì được ta ?

Lục Tiểu Phụng thở ra, bất giác bật cười lên.

Chàng thích gã thiếu niên, thích cái kiêu như vậy, có điều bây giờ, xem ra chàng rất có thể vĩnh viễn không còn được gặp lại y.

Biển rộng mênh mông, vô bến vô bờ, liều mạng rượt theo chiếc thuyền lớn của lão hồ ly, hay trở về lại chỗ cũ ?

Dĩ nhiên là liều mạng rượt theo.

Chiếc thuyền của họ còn chưa đi được ba bốn tiếng đồng hồ, nếu ráng sức rượt theo, thêm một chút may mắn nữa, khoảng trời sáng, chàng sẽ được ngồi lại trên thuyền lão hồ ly uống rượu.

Chỉ tiếc là chàng đã quên hai điều.

Thuyền ra biển lúc thuận gió. Hai cây chèo không thể nào bì lại với cánh buồm.

Không những vậy, vận khí của chàng dạo sau này không được tốt cho lắm.

Còn chưa đến lúc mặt trời mọc lên mặt biển, hai cánh tay của chàng đã vì dùng sức quá nhiều mà trở nên tê liệt, những động tác đơn điệu dễ dàng ấy, lúc làm lại rất là mất sức.

Chàng uống miếng nước ăn trái trứng, chỉ cảm thấy miệng mình sao nhạt nhẽo vô vị quá chừng, tính nằm xuống nghỉ một lát, nào ngờ vừa nằm xuống đã ngủ thiếp đi.

Đợi đến lúc chàng tỉnh dậy, mặt trời đã lên chói mắt, nhìn ra xa, biển nổi trời, trời nổi biển, chẳng thấy bóng đất liền nơi đâu.

Nhưng chàng lại thấy bóng một chiếc thuyền nhỏ tí teo, không những vậy, còn đang nhắm hướng chàng đi lại.

Chàng cơ hồ nhìn không nổi muốn lộn tám mươi bảy vòng liên tiếp trong khoang thuyền để khánh hạ, dù cho ăn mày tự nhiên thấy có đỉnh bạc rớt từ trên trời xuống, cũng nhất định không cao hứng bằng chàng.

Thuyền lại thật nhanh, chàng bỗng phát hiện ra hình dáng chiếc thuyền sao có vẻ quen thuộc, trước thuyền có một người đang đứng, dáng điệu xem ra cũng rất quen, rõ ràng chính là lão hồ ly.

Lão hồ ly cũng có cặp mắt rất tinh, xa thật xa đã đưa tay lên hò hét, hai chiếc thuyền đã gần đến độ có thể thấy rõ nét nhăn nheo trên gương mặt lão.

Lục Tiểu Phụng bỗng phát giác gương mặt đầy nét phong sương dạn dày của lão hồ ly thật tinh còn khả ái hơn cả các cô nương nhỏ tuổi.

Chàng cơ hồ nhịn không nổi muốn nhảy lên la lớn, nhưng chàng ráng nhịn lại, cố ý nằm soài ra chiếc thuyền nhỏ, làm ra vẻ nhàn nhã lắm.

Lão hồ ly đang gọi lớn:

- Tôi đi cùng khắp nơi tìm ông, còn ông thì nằm một mình ở đây, tính làm gì vậy ?

Lục Tiểu Phụng nhẩn nha nói:

- Tôi chịu không nổi cơm Ngưu Nhục Thang nấu, tính ở đây câu vài con cá nhắm rượu.

Lão hồ ly ngó mặt ra:

- Ông câu được mấy con rồi ?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Cá thì chưa được con nào, nhưng lão hồ ly thì được một con.

Chàng nhịn không nổi cũng hỏi:

- Các người rõ ràng đã đi rồi, tại sao còn về lại làm gì ?

Lão hồ ly cũng bật cười, cười như một con hồ ly già thật:

- Tôi cũng về lại để câu cá.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Biển bên đó không có cá sao ?

Lão hồ ly cười nói:

- Bên đó cũng có cá, nhưng lại không có con nào chịu trả tôi năm trăm lượng bạc.

Lục Tiểu Phụng rút cuộc nhịn không nổi la toáng lên:

- Cái người này trái tim y hắc ám tới bao nhiêu vậy ?

Lão hồ ly cười cười nhẩn nha nói:

- Chỉ bắt quá hắc ám hơn lão hồ ly ông câu lên một chút thôi.

Dĩ nhiên không phải y quay về lại để câu cá.

Trên thuyền chở đầy hàng hóa, nhưng lại quên mang theo nước, trên mặt biển, ngay cả lão hồ ly cũng không có cách nào tìm được ra một giọt nước ngọt để uống.

Bọn họ chỉ còn nước trở về lấy nước.

Không chừng đó là mệnh vận, mệnh vận của Lục Tiểu Phụng đã có chủ định, không đi chiếc thuyền này ra biển không được.

Đây là mệnh vận tốt, hay mệnh vận xấu ?

Có ai biết được ?

Thuyền đã cập bến.

Lục Tiểu Phụng và lão hồ ly đứng ở đầu thuyền, bất kể ra sao, được thấy lại đất liền, cũng là một chuyện rất khoan khoái.

Bên cạnh tảng đá ở phía xa xa, có người đang đứng nhìn lại, cái mặt ngựa vừa dài vừa ốm, lộ vẻ kinh ngạc.

Lục Tiểu Phụng làm bộ không thấy, từ một bên thuyền len lén đi xuống, người bên tảng đá đang chú ý đến động tĩnh trên thuyền, không hề chú ý đến chàng.

Chàng đánh một vòng thật lớn, rón rén bước lại, bỗng nhảy ra trước mặt y nói lớn:

- Mạnh giỏi!

Chàng cho là người này sẽ giật bắn người lên, nào ngờ y chỉ bắt quá chớp mắt một cái, ánh mắt vẫn trấn định tàn bạo, lạnh lùng nhìn chàng nói:

- Mạnh giỏi!

Những giây thần kinh trong người của y hình như đều làm bằng sắt thép.

Lục Tiểu Phụng ngược lại thành ra có vẻ lúng túng, chàng gượng cười nói:

- Có phải ông đang lấy làm lạ, tại sao chúng tôi lại trở về ?

Hồ Sinh không phủ nhận.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chúng tôi về lại đây để tìm ông đấy.

Hồ Sinh hỏi:

- Tại sao lại tìm tôi ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ông gửi hàng hóa nặng quá, chúng tôi sợ lật thuyền, chỉ còn nước trở về tìm ông!

Chàng phóng thử một cây thương, thám thính hư thực của người này. Nào ngờ, lần này Hồ Sinh ngay cả chớp mắt cũng chẳng thềm chớp một cái, y lạnh lùng nói:

- Hàng không phải của tôi, thuyền cũng không phải của ông, chuyện này chẳng liên quan gì với ông và tôi, ông tìm tôi làm gì ?

Lục Tiểu Phụng phóng cây thương chạm phải một tảng đá cứng ngắt.

Nhưng chàng không hề nản chí, lại hỏi:

- Nếu hàng không phải của ông, ông đến đây làm gì, có phải đặc biệt lại dùng Kê Minh Ngũ Canh Phản Hồn Hương đối phó với huynh đệ của ông ?

Ánh mắt lạnh lùng tàn bạo của Hồ Sinh nhìn dính vào mặt chàng như một lưỡi dao, thân hình của y bỗng nhiên nhấc lên, bay tà tà ra, người y bung lên một cái, như một con cá lội vào trong nước, chỉ trong khoảnh khắc đã biến đổi đi ba thứ khinh công thân pháp. Ừm một tiếng, người y đã chìm vào trong nước, khinh công của y chẳng kém gì gã độc hành đại đạo Tư Không Trích Tinh.

Bất cứ ai trong người có thứ khinh công tuyệt đỉnh như vậy, nhất định là kẻ có lai lịch lớn trong giang hồ.

Lục Tiểu Phụng nhìn sóng biển nhấp nhô nhấp nhô từng đợt, trong lòng nghĩ ngợi không biết bao nhiêu là chuyện, chàng quay đầu lại, lập tức phát hiện ra cặp mắt tàn bạo của Nhạc Dương đang trừng trừng nhìn mình như một lưỡi dao.

Chàng làm tỉnh bước lại, mỉm cười nói:

- Kỳ quá, chúng mình lại gặp lại nhau ở đây.

Nhạc Dương lạnh lùng nói:

- Ta chỉ lấy làm lạ, chỉ có mười cái trứng mà người ăn cũng không hết.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Vì vậy lần sau nếu người còn tính đẩy ta xuống nước, tốt nhất là nhớ lấy một điều.

Nhạc Dương hỏi:

- Điều gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không thích uống nước lã ăn trứng luộc, ta thích uống rượu mạnh ăn thịt bò.

Nhạc Dương nói:

- Lần tới người lợt xuống nước, chỉ sợ có một thứ ăn được thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thứ gì ?

Nhạc Dương nói:

- Thịt của chính người.

Lục Tiểu Phụng cười lớn, trên bờ bỗng có người đang kinh hô, có người bị sóng đánh đập lên bờ, lại là một cái xác chết.

Bọn họ đi nhanh lại, lập tức phát hiện ra, người chết chính là ông bạn lúc nãy mới vừa nhảy xuống biển.

Khinh công của y cao cường như thế, thủy tính lại quá tệ, chỉ có một thoáng chốc đã bị chết đuối:

- Người này không phải bị chết đuối.

Người đánh cá phát hiện ra thi thể của y nói bằng giọng chắc nịch:

- Bởi vì bụng của y chẳng có tí nước nào trong đó.

Có điều toàn thân từ trên xuống dưới của y không có chỗ nào có thương tích.

- Y chết cách nào ?

Lục Tiểu Phụng quay qua nhìn Nhạc Dương:

- Cái chết của y hình như giống hệt như của lão đánh cá một mắt.

Nhạc Dương đã quay lưng đi mất, cúi đầu mà đi, hiển nhiên y rất bi thương và mệt mỏi.

Muốn giết Hồ Sinh không phải là chuyện dễ dàng.

Người giết y dĩ nhiên không phải là Nhạc Dương.

Quanh đây chắc chắn còn có một kẻ giết người đáng sợ, dùng một thứ thủ pháp đáng sợ giết lão đánh cá và Hồ Sinh.

Hai người này có một điểm giống nhau duy nhất, chính là họ đã từng ám toán Nhạc Dương.

Không lẽ đó là nguyên nhân làm họ bị giết chết ?

Nếu vậy cái gã giết người này và Nhạc Dương liên hệ như thế nào ?

Lục Tiểu Phụng thở ra, từ chối nghĩ tiếp, hiện tại chàng chỉ muốn tắm một cái cho đã.

Bị nước biển thấm cho một hồi, nhất định phải tắm một trận mới xong.

Bất kể chàng giết hay không giết người cũng đều như vậy.

Chỗ tắm rất đơn giản, chỉ bất quá một dãy ba căn phòng làm bằng mấy miếng gỗ ghép lại, nếu có người nào muốn nhìn trộm người khác tắm, tùy tiện tại tắm gỗ nào cũng tìm ra được một cái lỗ hổng để nhìn vào.

Trừ những cái lỗ hổng nhỏ có lớn có ra, phía trong chẳng còn gì cả, người nào muốn tắm phải tự mình mang nước vào.

Lục Tiểu Phụng mang một thùng nước lớn vào, phòng bên cạnh đã có người đang tắm trong đó, còn đang hát nho nhỏ, nghe ra là một người đàn bà.

Bình thời nơi đây cũng ít có người tắm, đàn bà có dưng khí lại đây tắm lại càng ít, biết mình đang tắm lúc nào cũng có người nhìn trộm, mùi vị đó thật không dễ chịu tí nào.

May mà Lục Tiểu Phụng không có cái tập quán nhìn trộm đó, nhưng làm cho chàng không ngờ đến là, cái lỗ hồng bên cạnh phòng lại có cặp mắt đang nhìn trộm mình.

Chàng lập tức quay người qua, người nhìn trộm chàng cười phì lên một cái, tiếng cười nghe thật là ngọt ngào.

Ngưu Nhục Thang. Lục Tiểu Phụng la lên, dĩ nhiên chàng nhận ra giọng của Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang cười ngặt nghẽo nói:

- Không ngờ gã này cũng ăn ở sạch sẽ, còn có thì giờ đi tắm rửa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có phải cô muốn nhìn trộm tôi tắm bên lại đây tắm không ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Em nhìn trộm anh được, anh không được nhìn trộm em.

Câu nói ấy vừa thốt xong, tấm ván gỗ bỗng sụp xuống, Thân hình của Ngưu Nhục Thang vốn đang dựa vào tấm gỗ, lập tức cả người lẫn tấm gỗ ngã vào lòng Lục Tiểu Phụng, những thứ có thể dùng để che đậy trên người của cả hai, gom lại không đủ để làm một miếng tá cho hài nhi, vì vậy hiện tại chẳng ai cần phải nhìn trộm ai cả.

Một hồi thật lâu, mới nghe Ngưu Nhục Thang thở ra một hơi nhè nhẹ:

- Anh thật không phải là thứ tốt lành gì.

- Còn cô ?

- Em hình như cũng không phải luôn!

Hai người không phải là thứ gì tốt lành, chụm vào lại một nơi có thể tùy thời tùy lúc đều bị sụp xuống, tình huống thật là không hay ho tí nào.

Càng không hay ho nữa là, bấy giờ ngoài xa bỗng nghe có tiếng người la lớn:

- Thuyền sắp đi, thuyền sắp đi!

Thuyền đi đã ba ngày. Ba ngày trôi qua thật bình lặng, trên mặt biển trời đẹp gió hiu hiu, trừ mỗi ngày phải cùng các vị quý khách ăn bữa cơm chung ra, Lục Tiểu Phụng cơ hồ không phải bị chuyện gì khác làm phiền mình. Bao nhiêu phiền phức hình như đã bị gió biển thổi đi sạch trơn, Nhạc Dương hình như cũng không có ý định đẩy chàng xuống nước, chàng cũng không cho y cái cơ hội đó lần thứ hai.

Hàng hóa trên thuyền, chỉ bắt quá là những thứ đồ điều khác bằng gỗ.

Chàng có hỏi qua lão hồ ly, không những vậy còn đến xem một lần.

- Người trên đảo Phù Tang, gần đây sùng tín Phật giáo, vì vậy tượng Phật và gỗ gõ bán rất chạy.

Lão hồ ly giải thích:

- Bên đó cũng có người điêu khắc tượng Phật, nhưng không có nghệ thuật bằng.

Tượng Phật điêu khắc quả thật rất tinh mỹ, điêu khắc vốn là nghệ thuật lâu đời, dĩ nhiên không phải hạng người lùn xẹt tâm địa hẹp hòi tầm mắt hữu hạn này có thể lãnh hội.

Bọn họ thích những thứ đồ nghệ thuật tinh vi ấy, không chừng chỉ bất quá vì có mặc cảm tự ti dân tộc thâm căn đế cố từ hồi nào, chỉ cần lấy được thứ gì trong tay con cháu của Viêm Hoàng, bất cứ là thật hay giả, trộm hay tranh cướp, bọn họ đều cảm thấy rất khoan khoái vinh hạnh.

Những chuyện đó Lục Tiểu Phụng cũng chẳng hiểu cho lắm, mà cũng chẳng muốn đi tìm hiểu, bởi vì tại thời điểm đó, chưa có ai xem những kẻ rụt vai ngắn chân, tự cho mình là bất phàm ấy vào đâu.

Người mua những thứ hàng hóa là người mà những vị "quý khách tục không chịu được" ấy muốn làm quen, chính họ cũng không có mấy ai thích thú gì biết tới.

May mà Lục Tiểu Phụng có thể làm lơ họ đi, lúc chàng muốn tiêu khiển, chàng đi tìm lão hồ ly và Ngưu Nhục Thang.

Chàng không muốn tiêu khiển, thì một mình đóng cửa trong phòng, hưởng thụ sự cô độc và yên lặng ít khi chàng có được.

Chính lúc tâm tình của chàng đang bình tĩnh, chiếc thuyền bỗng biến thành không bình tĩnh. Chàng đang nằm yên ổn trên giường, bỗng nhiên cả người bị nảy lên, sau đó cơ hồ muốn đụng vào trong vách tường.

Chiếc thuyền bỗng biến thành một cái nồi, còn người thì biến thành gạo đang nấu trong đó.

Lục Tiểu Phụng lồm cồm một hồi mới ngồi dậy được, lập tức lại bị nảy qua bên đối diện, chàng chỉ còn nước chụp cứng vào một chỗ, chầm chậm mở cửa ra, bên ngoài tiếng chân người đang chạy, tiếng kêu ó vang trời.

Mặt biển bình tĩnh không có sóng, bỗng dung nổi cơn mưa gió to bời lên.

Những người chưa từng tự mình trải qua, khó mà hình dung ra mưa gió có thể đáng sợ tới đâu.

Nước biển cuộn lên, như một hòn núi nhỏ áp xuống, còn đem theo tiếng gió rít ghê rợn, lại giống như thiết chùy đập từng nhát từng nhát vào chiếc thuyền, chỉ cần có một chỗ nứt, nước biển lập tức tràn vào, con người đang ở trong một lò nước sôi sùng sục.

Chiếc hải thuyền đồ sộ kiên cố, vào trong cơn sóng gió này, bỗng biến thành đồ chơi của con nít!

Bất kỳ hạng người nào, bất kể y có bao nhiêu kinh nghiệm, trong cơn sóng gió đó, cũng đều biến thành nhỏ bé yếu đuối, đối với chính mình cũng mất đi hết chủ ý và niềm tin.

Lục Tiểu Phụng tìm đủ cách chụp vào bất cứ thứ gì có thể chụp được, rốt cuộc cũng chụp được lão hồ ly.

- Chiếc thuyền này còn chịu được nổi không ?

Lão hồ ly không trả lời, đây chắc chắn là lần đầu tiên lão không trả lời được câu hỏi người ta hỏi mình.

Có điều Lục Tiểu Phụng đã tìm ra được giải đáp, ánh mắt tuyệt vọng của lão hồ ly đã nói ra quá rõ ràng mọi thứ.

- Tốt nhất ông nên tìm cách chụp lấy miếng gỗ nào đó.

Đây chính là câu cuối cùng chàng nghe lão hồ ly nói. Một trận sóng biển lại dồn tới, lão hồ ly bị đánh văng ra ngoài, trong chớp mắt đã không còn thấy đâu. Cũng tiếc là Lục Tiểu Phụng không nhớ rõ lời lão ta dặn.

Lục Tiểu Phụng chụp được không phải là miếng gỗ, mà là một bàn tay, chàng bỗng thấy Nhạc Dương. Nhạc Dương cũng đang lạnh lùng nhìn chàng, ánh mắt lộ một vẻ biểu tình khó hiểu, y bỗng nói một câu thật kỳ quái:

- Bây giờ ngươi đã biết, tại sao ta nhất định không để ngươi đi chiếc thuyền này!

- Không lẽ ngươi biết trước chiếc thuyền này sẽ bị chìm sao ?

Nhạc Dương không trả lời, bởi vì lúc này, nước biển đã đổ ập xuống.

Một cơn sóng thần như hòn núi áp xuống, chiếc thuyền như một món đồ chơi bị sóng đánh tan tành cả ra.

Lục Tiểu Phụng bỗng không còn thấy gì trước mắt của mình, sau đó chàng cảm thấy mình đang chìm sâu xuống nước.

Nước biển đen ngòm.